

вид на звезден лъч тънки златни конци, които завършваха с по един бисер.

Колкото по навлизаха във Фружката махала, толкова повече врявата и блъсканицата утихваха. Най-видните търговци дори нямаха дюкяни, а държаха стоките си в къщи, чакаха да ги дирят, да им се молят, за да разгърнат богатствата си. Подиряха къщата на Леонардо Марбони, богатия дубровнишки търговец на скъпи кожи. Завариха го тъкмо разтоварваше нови пратки получени от север. Стаята на горния кат бе пълна с пъстри ~~килии~~ килими и множество древни ракли, отрупани с везани възглавници.

— Зимата ще бъде студена, та бързам да се запаса с повече кожи от русите и половците... — каза той, като се поклони и хвърли изпитателен поглед към двамата необикновени купувачи. — Паяджииите не могат да се обертат, облаците са все дребни и вървят към юг. А ластовиците заминаха много рано... Голям мраз иде.

— Имаш ли хубави ръкавици — попита Петър. — Дебело потплатани, за разходка със шейна и за зимен лов...

Търговецът побърза да извади от един сандък разни видове ръкавици. Момата премери няколко видеве чифта и почна да се колебае между едни от агнешка кожа и едни от еленова. Князът купи и двата чифта и й ги подаде. Дордето той избираше за себе си, Ирина спря взор връз хубавите северняшки кожи, разхвърляни навсякъде из стаята, зарови ръце между тях, погали лъскавата им мека козина. След това взе един снежен хермелин, с къси и черни опашчици, уви го с доволство около шията и затвори очи от наслада.

— Колко ти прилича — каза Петър — вземи го...

Тя въздъхна, остави кожата, обори чело.

— Само кралици и царици могат да носят хермелин...

Петър пламна, извърна очи наоколо си. Търговецът го гледаше леко засмян. Леонардо разгърна широко ръце. Ръкавите на тъмносинята му тун